

re annis 540. Senescens autē ex casta, thuris lachrymis et surculis nidum sibi & rogam cōstruit, hisq; succensis comburitur & ipsa ut uiuat. Ex ossibus nante & pinguedine nascitur primo ceu quidam uermiculus, & inde fit pullus atque plumata auis.

De Mahumeto.

MAhumetus Arabs aut secundum alios Persa natus nobile parente sed idololatra, matre uero Hebraica gentis, duxit diuitem uxorem, asseruitque se prophetā esse à deo missum, ut legē quē iudæis data erat, & quē Christianis, temperaret. Nimis enim rigidas eas predicabat. Et cum nequam ille moribū haberet caducū, affirmabat Gabrielem angelum secū loqui, cuius splendorem ferre non posset, sed cadere cogeretur in terrā. Hic multos Asię & Africę populos cōmouit, quos noua religione imbuēs, Saracenos ex dei præcepto uocari dicebat à Sara legitima, quasi legitimos diuinę promissionis successores. Vfus est concilio nefario Sergij monachi, ordinauitq; multos fieri flexiones, & meridiem uersus adorandū, unum deum non trinum colendum, se non deum sed dei eximium prophetam habendum, omnes carnes edendas præter porcinas, morticina & sanguinem, quatuor legitimas uxores ducendas ab omnibus qui uellent. Paradisum carnalis cibi ac potus locum, & indulgēdis mulieribus perhibebat, aliāq; multa stulta docebat, quæ cum stultis credibilia uiderentur, facile regionis illius obtinuit principatum. Deinde coacto exercitu Damascū cepit, Phœnicen & Aegyptū occupauit atque Persiam, serpuitq; perfidia eius per uniuersum mūdum, ut hodie Afri, Marani, Aegyptij, Tartari, Turcę, Sultani, Saraceni, & ferē omnes orientales populi dogma eius peruersum acceptauerint. Anno Christi 632. Saraceni ademerunt Persis imperium, constitueruntque imperij sedem in urbe Valdacha, (aliq; uocāt Balthach) quæ olim Babylon fuit ad Eufratem sita. Mansitq;

regnum eorum incolume 418. annis. Deinde Turci sunt rerum potiti, quorum imperiū cœpit anno salutis 1051. Tartari deinde, gens Scythica, Turcorum opes affligerunt, suntq; Asię imperium adepti anno 1294. Tamor sextus eius gentis imperator, in Cathayano regno sibi sedem fixit.

De Tartaris.

Tartari ad Cathayum usque celeberrimam in extremo Oceano ad orientem ciuitatem, latissimas tenent solitudines. A septentrione uersus Hyrcanum mare habitāt Zagathai Tartarorum nobilissimi, incoluntq; oppida lapide constructa & habent regiam Samarcādam eximie magnitudinis, quā laxartes maximus Sogdianę amnis interfluit, atq; inde in Caspium mare effunditur. Dicuntur autē Tartari à Tartar fluuio, qui regionem ipsorum Mongal percurrit. Est regio eorū plurimum montosa & sterilis, nisi aquis fluuialibus irrigetur, unde & multum deserta est. Lignis in plerisq; locis adeo inops, ut arido boum & equorū stercore incolę ipsi ignes fouere cogātur. Aer & cœlum intemperatum, tonitrua & fulgura in æstate horrenda, iam calor magnus est, mox frigus, & densissima nives cadūt. Fuit ab initio ferus gentis illius cultus, sine moribus, sine lege, pecorum pastores. Finitimis tributū pendebant, donec proprium creauerūt regem. Tūc finitimos Scythas bello subegerunt & uectigales fecerunt. Inde remotiores populos aggressi tam prospere, ut in breui armis suis omnia regna, gentes & nationes subegerint à Scythia usq; ad solis ortum, & ab ortu solis usq; ad mediterraneum mare, ut merito rex eorū iam se totius Orientis dominum & imperatorem scribat. Sunt autem Tartari omnium hominum deformissimi corpore, leues & agiles, boni equites et mali pedites. Sermone horrido sunt & clamoroso, cantantesq; luporum more ululant. Non in uillis aut urbibus sed in campo ueterum Scytharum ritu sub tabernaculis habitant.

Cham